

גרשון ובת־שבע בחתונתם ובשפת־הים לפני המלחמה, ובבית אחרי קטיעת רגליו

האהבה אינה זקוקה לרגליים

נון הקישש החביב עליה, שירלי נשלחה לגן־הילדים הסמוך, גרשון קיבל מכונית מדגם דודג' קורונט והחל נוסע לסידוריו האישיים.

קודם פציעתו היה מחלק תוצרת חלב של תנובה. כל יום קם בשעה ארבע לפי נות־בוקר לעבודה. מאז הפציעה קם ב־שעות הבוקר המאוחרות. הדבר נמאס עליו, למרות שאת זמנו לא ביוזבו לריק. מדי־בוקר הוא הולך לבית הלחם הסמוך, שם הוא משתתף בשיעורי שחייה ובחוגים. את אחר־הצהריים הוא מבלה בהצגה יור־מית, ואילו שעות־הערב והלילה מוקד־שות למישפחה. בדרך־כלל מבלה מישפחת פכט מול מסך הטלוויזיה. לעיתים הם (המשך בעמוד 38)

הכנינה בגיורחה המושלמת של בת־שבע הציעה לה להשתתף בתצוגה כדוגמנית. בת־שבע התרגשה והיססה. לפני שנים, כשהיתה בת 16, עברה קורס לדוגמניות ואף השתתפה בתצוגות אחדות. לבסוף, בעידודו הפעיל של הבעל, נאותה. להפי תעתה וכתה בהצלחה, עד־כדי־כך שנתבקש שה על־ידי אותו אירגון להשתתף בתצוגה ניידת שהוא אירגן ברחבי הארץ.

החמה והאמא נרתמו לפעולה. הן, בעוד רתו של גרשון, המבצע בבית כימעט הכל בעזרת כיסא־הגלגלים שלו, שמרו על ה־ילדות.

בינתיים עבר הווג להתגורר בשכונת נאות־אפקה, בדירה יפה בת ארבעה וחצי חדרים. בת־שבע ריהטה את הדירה בסיג

תחבושות, וצעקה: „גרשון, יש לך אצב" עות! יש לך אצבעות!" ואכן, משהוסרו התחבושות הסתבר כי אצבעותיו של גרשון לא נקטעו, ופרט לאצבע אחת שאינה מתפקדת כראוי, כל האצבעות האחרות בריאות ושלמות. לשימחתם של השניים לא היה גבול, והם כיבדו בשמפניה את כל החולים, הרופאים והאחיות שבמחלקה.

כשיצא מבית־החולים, נשלח גרשון לשי"קום בן חודש ימים בתל־השומר. רופאיו דרשו ממנו לישון במקום, אך הוא היה מסתלק יום־יום הביתה. „הרופא אמר לי: אתה לא פצוע בשבילי, אינך ממלא הור" אות, אינך עוזר לנו לרפא אותך! אבל אני רציתי להיות עם שירלי ועם בת־שבע. לא היה איכפת לי מה אומר הרופא. אני ידעתי: זה שאני הולך אל האשה והילדה שלי, זה הריפוי הכי טוב בשבילי."

גרשון הפך פלא רפואי בבית־השיקום, כאשר כבר למחרת היום שבו הורכבו לו הפרוטזות היה מסוגל להלך לבד. בעזרת קביים. גרשון: „בדרך־כלל לוקח שבוע להתרגל לפרוטזות. אדם עומד בין שני מקבילים, ולומד ללכת. ביום ששמו לי את הפרוטזות, באתי הביתה עם קביים. אמרתי לרופא שאני אתאמן בבית. היו שם נכים שרעדו מפחד. לי היה כוח־רצון אדיר."

בת־שבע: „כשהוא הגיע הביתה עם הקביים, השכנים קראו לי. הוא עלה ב־מדרגות לבד. אף אחד לא עזר לו. אני וכל השכנים שבבית עמדנו בחדר־המדרגות, ובכינו."

„רק ילדה!" רצה גרשון פכט, קטועי הרגליים. לא רציתי בו, שייצא למלחמה!

תצוגת־אופנה

בחצר הבית

כך צה"ל מסוגו של גרשון זכאי לוילה ולמכונית אמריקאית. בת־שבע וגרשון קיבלו וילה שכורה ברמת־אפעל. בינתיים נולדה בוגי, ובת־שבע היתה מטור־פלת בשתי תינוקות ובבעלה. היא תימרו־נה היטב והצלחה, מייד לאחר הלידה, לחזור למידות־הגוף המושלמות שלה. שכר נת רמת־אפעל לא מצאה הן בעיני בוגי הווג פכט. הסביבה היתה מבוגרת וסנו־בית מדי לטעמם. אך ברמת־אפעל נפל דבר.

אחת השכנות, פעילה באירגון־נשים, אירגנה תצוגת־אופנה בחצר ביתה. מש־

אולי קיימים סיכויים, אפילו קלושים, ש־הוא יעבור מה שעבר עלי, הוא אומר.

„גרשון, יש

לך אצבעות!"

רצון החזק של בת־שבע, והאהבה העצומה שהרעיפה עליו במשך כל תקופת שהותו בבית־החולים, עשו את שלהם. אטיאט החל גרשון מתארשש מן המשבר, מה גם שהסתבר לו כי לא איבד את כל כ־יידו השמאלית. יום אחד גילתה בת־שבע ציפורניים מכבצות מבין ה־

„החלטתי לשקם את עצמי!"

אומרת בת־שבע. אחרי שעזרה לבעל לה לחזור לחיים מלאים וילדה לו בת שנייה, עברה למיקצוע הדוגמנות ומצליחה בו.